

Matouš 1, 1-17

Listina rodu Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova. Abraham měl syna Izáka, Izák Jákoba, Jákob Judu a jeho bratry, Juda Farese a Záru z Támary, Fares měl syna Chesróma, Chesróm Arama. Aram měl syna Amínadaba, Amínadab Naasona, Naason Salmóna, Salmón měl syna Bóaza z Rachaby, Bóaz Obéda z Rút, Obéd Isaje a Isaj Davida krále. David měl syna Šalomouna z ženy Uriášovy, Šalomoun Roboáma, Roboám Abiu, Abia Asafa, Asaf Jóšafata, Jóšafat Jórama, Jóram Uziáše. Uziáš měl syna Jótama, Jótam Achaza, Achaz Ezechiáše, Ezechiáš Manase, Manase měl syna Amose, Amos Joziáše, Joziáš Jechoniáše a jeho bratry za babylónského zajetí. Po babylónském zajetí Jechoniáš měl syna Salatiela, Salatiel Zorobabela, Zorobabel Abiuda, Abiud Eliakima, Eliakim Azóra, Azór Sádoka, Sádok Achima. Achim měl syna Eliuda, Eliud Eleazara, Eleazar Mattana, Mattan Jákoba, Jákob pak měl syna Josefa, muže Marie, z níž se narodil Ježíš, řečený Kristus. Všech pokolení od Abrahama do Davida bylo tedy čtrnáct, od Davida po babylónské zajetí čtrnáct a od babylónského zajetí až po Krista čtrnáct.

Rodokmen, to není vždy zrovna napínavé čtení. Řadě z nás může rodokmen připomínat telefonní seznam. Je to spousta jmen a spousta dat. Rodokmen se pro nás stává zajímavým až ve chvíli, kdy si za těmi jmény a daty dovedeme něco představit, třeba když jde o naši rodinu.

Rodokmen, který jsem četla, nebyl pro původní čtenáře jen seznamem jmen, byl především příběhem. Příběhem jejich vlastního národa, pokračujícího z generace na generaci, příběhem zaslíbení.

Člověk a jeho rodina bývá spojován s obrazem stromu, to slyšíme i ve slově rodokmen. Lidé a stromy mají mnoho společného.

Kořeny, ty má strom i člověk, kdo je nemá, ten je hledá. Mít kořeny, být zakořeněný, znamená být spojen se zdrojem života (voda, víra), vědět kde je mé místo.

Kmen, na jeho velikosti a šířce závisí stabilita stromu, jeho životní síla, to jestli se ohne ve větru, jak moc, ohne se jen maličko nebo se zlomí. Z letokruhů se pozná stáří stromu i příznivost a nepřízeň jednotlivých let.

Koruna, zvláštní místo je otevřená a zároveň chrání. Nabízí úkryt ptákům a jiným živočichům, vytváří stín. Proměňuje se podle ročního období.

Rodina je jako strom. Její jednotlivé části na sebe navazují, jedna bez druhé by nebyla. Každá rodina je jiná, stejně jako každý strom je jiný.

Někdy se stane, že strom usychá, vadne, už to vypadá, že s ním bude konec a přece znovu ožije, s pařezu Jišajova vyrostे nový proutek.

Pojďme se podívat blíže na strom Ježíšovy rodiny, v jeho kořenech, stojí Abrahám a Sára, praotec a pramatka.

Bydleli ve městě Ur. Abrahám na tom byl docela dobře, patřila mu veliká stáda ovcí, koz dobytka, velbloudů, pracovalo pro něj hodně mužů a žen a přece nebyl šťastný. Neměl děti, jeho rod ani majetek neměli budoucnost. Hledal pokoj, klid a nemohl ho najít, a pak uslyšel hlas: „Vstaň, vyjdi, nečekej na to, *po* čem tvé srdce touží, ale jdi to hledat.“ Abrahám v tom hlase rozpoznal Boží hlas, slyšel jej a poslechl. Vydal se na cestu a s ním celá rodina i všechna zvířata a služebníci. Abrahám dlouho nenacházel to, co hledal, často to s ním šlo spíš z kopce než do kopce, ale nakonec došel do cíle. Měl syny, dokonce dva a také dostal od Boha slib, že jeho potomstva bude jako hvězd na nebi, jako prachu na zemi, že se stane praotcem velkého lidu.

O spoustu let a generací později žila v Abrahámově zemi žena z jeho rodu, která se jmenovala Noemi. Bydlela se svou rodinou v městečku Betlémě, jenže pak nastal v zemi hlad, a tak Noemi a její rodina odešli do jiné země, do země Moáb. Její dva synové si tam našli manželky Orpu a Rút, ale po nějaké době Noemin muž i oba synové zemřeli a ty tři ženy zůstali samotné. Noemi si nejspíš myslela, že už nikdy nebude mít vnuka, že její rodina nemá budoucnost. Chtěla se vrátit domů do Betléma, chtěla se vrátit sama, ale její snacha Rút jí nenechala, řekla jí: „Jsi pro mě jako matka, nechci tě nechat jít samotnou. Půjdu s tebou, kamkoli půjdeš, já chci jít s tebou. Tvůj lid ať je mým lidem a tvůj Bůh ať je mým Bohem.“

A tak se Noemi a Rút vrátili do Betléma, neměli půdu ani majetek, nevěděli, co s nimi bude. Noemi se obrátila na svého příbuzného Boáze. Byl to hodný člověk, pomohl jim, dovolil Rút sbírat klasy na svém poli, dával jim jídlo, podporoval je. Rút si získala Boázovo srdce, vzal si ji za ženu a ona mu porodila syna, jedním z pravnuků téhle Rút byl král David.

Když se řekne král David, může se nám toho vybavit víc, třeba to že zápasil s obrem Goliášem nebo to, že skládal žalmy. Celý Davidův život byl plný napínavých příběhů a takové bylo i jeho pomazání za krále. Prorok Samuel přišel k Davidovu otci Jišajovi, nechal si zavolat všechny syny, aby mezi nimi vybral krále. Jišaj měl sedm synů. Šest jich bylo silných, chytrých, zkušených, dospělých, žádný z nich nebyl pomazán za krále. Pomazán byl nejmladší sedmý syn David, který byl ještě dítětem, protože jeho si Bůh vyvolil.

Uplynulo mnoho let od chvíle, kdy do země připutoval Abraham, kdy se cizinka Rút zabydlela v Betlémě, od doby vlády krále Davida.

V Betlémě byla těžká doba, protože v zemi vládl cizí císař. Lidé byli smutní, měli strach, říkali si: „Tak nemůžeme žít, všechno směřuje k zániku, už nevyroste žádná větev na kmeni našeho lidu.“ Ve svých modlitbách prosili Boha o zachránce, Spasitele, Mesiáše. Bůh je vyslyšel, poslal na svět Božího Syna, narodil se jako dítě, žil mezi lidmi. Jeho narození oznamovala zlatá hvězda, narodil se ve chlévě, i když byl bezbranný a chudý byl z královského rodu. Vyrostl, vyšel k lidem, vyprávěl jim o Boží lásce a pak se za ně obětoval.

Pozval všechny do společného stromu, říkal lidem, že jsou Božími dětmi, bratry a sestrami. Takže jeho strom patří i každému z nás. Patříme do té velké rodiny, která začala Abrahámem a pokračuje až do dnes.

Amen